

NUPTIALIA

Στὸ Λεωνίδα Ζώνη

Σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο μισημένο αἰῶνα
Καὶ σὺ, φίλε, στὸ μέτωπο φορεῖς
Τὴν ποθητὴ τοῦ γάμου τὴν κορῶνα
Καὶ τριγύρω χαρούμενος θωρεῖς.

Ὁ αἰῶνας μᾶς καλεῖ γλυκὰ παιδιὰ του,
Δειλοὶ κ' ἐμεῖς ποῦ ζοῦμε ταπεινοὶ
Χωρὶς καρδιὰ στὴν ἄσπλαγχνὴ ἀγκαλιά του
Καὶ μέσα δὲν κρυβόμαστε στὴ γῆ.

Μὰ αἰσιάνθηκες κ' ἐσὺ βαθειὰ στὰ στήθια
Τῆς φύσις τὴν ἀδάμαστη λαλιά·
Εἶνε γλυκεῖα στὸν πονεμένο ἢ ἀλήθεια
Ὅταν γιὰ μᾶς ὑπάρχη μιὰ καρδιὰ

Εἶνε ἰσχυρὸς ἐκεῖνος π' ἀγαπάει,
Εἶνε ἰσχυρὸς ἐκεῖνος ποῦ μισᾷ
Τιμὴ στὸ νιὸ ποῦ σ' ὅλους συχωράει
Κι' ὅλη τὴν θέρμη τῆς ζωῆς γροικᾷ

Τιμή σ' ἔσέ ποῦ στής ζωῆς τὴν πάλη
 Ἀμόλυνη καρδιά τὸ στήθος κλειῖ
 Τιμή σ' ἔσέ ποῦ γέροντες τὸ κεφάλι
 Ὅχι σὰ πλούτη, μὰ στήν ἀρετή.

Δόξα σὴ γῆ· τὰ οὐράνια πλάτη ἀκόμα
 Πόσους μᾶς κρύβουν κόσμους μαγικούς!
 Κι' αὐτὸ τὸ μαῦρο ματωμένο χῶμα
 Πόσους μᾶς κρύβει ἀκόμα θησαυρούς!

Ποῦ σὲ θωρῶ σ' ἀγαπημένη ἀγκάλῃ
 Αἰστάνομαι γὰρ σὲ χαρὰ κρυφῆ·
 Ἄς ἀντηχήσῃ ἀπὸ μὴν ἄκρη σ' ἄλλη
 Ὅ,τι μέσα τὸ στήθος μου κρατεῖ.

Τὴν τρικυμιὰ βαρέθηκα τὴ μαύρη,
 Μοῦ φλογίζει τὸ χέρι ὁ κεραυνός,
 Μὴν ἄκρη γῆς θέλει ἢ ψυχὴ μου νᾶβρη
 Ἄπὸ γαλήνη πλούσια κι' ἀπὸ φῶς.

Ρόδα δὲν ἔχω, ἀγαπητὲ Λεωνίδα,
 Νὰ σκορπίσω στήν τόση σου χαρὰ,
 Σοῦ στέλλω μόνο μαγεμένη ἀχίδα
 Ποῦ ἢ λυγερὴ σου γύρω της σκορπᾷ.